

REND

Heidegger dolgai

Egy szép napon majd pakolászni kezd.
Csak úgy, maga sem tudja, hogy miért.
Fontos haszontalanságokat,
mik évek során rossz helyre kerültek.
Megszokhatta volna őket ott,
de úgy érzi, hogy nincs ez rendben így.
Hiába, hogy testrészévé váltak,
kirajzolva helyüket agyában,
nyomot hagyva szoba padlóján,
íróasztalának kopott szélén,
szekrény tetején vagy könyvek közt
szomorkodtak vasárnaponként,
ismerősen is *meretlenül*,
ahogy ő is álomtalanul
emésztődött társaságukban –
most, ha újra felfedezi őket,
e dolgok kitartóbbak lesznek
minden olyan megnevezésnél,
mely csendes állhatatosságukat
szavakkal érzékeltetni képes.

*

Régebbi holmikkal kezdi hát.
Hozzá nem ér közben, semmihez.
A rendteremtés ilyen formáját
egykor, szellemrabszolgákra bízta.
Arbeit macht unsterblich, sodann tot.
Egy tárgy helye – mert helyében az ok,
s ki tudja már, hogy került oda –
rejtve marad, talán mindörökre,
ha díszei megszűnnek mozogni.
Ettől egyformának látszanak.
Bájukról az évszázados port,
a legutolsó perc lebbenti fel.
Makacs dolgok makacs helyeken.
S ő lassan képtelen kivárni,
hogy velük is megtörténjen bármi,
akármilyen, mi magyarázható.
Nem várhat, mert időközben meghal –
inkább megtörténtté teszi őket:
elmozdítja helyükről az időt,
szoborszemekről a szemfedőket.
Visszanéznek rá a döglött dolgok,
mik évek során rossz helyre kerültek,
s melyeknek úgy sem kéne már
túl sokáig itt maradniuk,
amennyiben ez a maradás
összefügghet az ő életével.
Már ha azzal bármi összefügg,
mi nem épp rajta kívül tudható.